

**Politisk orientering den 30.
marts 2015:
Danmark bliver medlem af
AIIB,
Asiatisk Infrastruktur-
Investeringsbank!
Video og lydfil**

Med formand Tom Gillesberg

Video udlægges senere i dag, mandag.

**POLITISK ORIENTERING den 5.
marts 2015
v/ formand Tom Gillesberg:
Gå ikke ned med den vestlige
Titanic!**

Med formand Tom Gillesberg

Politisk Orientering v/formand Tom Gillesberg, 5. mrs. 2015:

Gå ikke ned med den vestlige Titanic!

Der er nu ved at blive skrevet et nyt kapitel i historien om menneskets storhed og fald, eller i hvert fald snublen, inden vi forhåbentlig får menneskets genrejsning og storhed i en snarlig fremtid. Vi befinder os på et afgørende punkt, hvor det, som vi længe har talt om, er nødvendigt med et paradigmeskifte. Den autopilot, som den vestlige verden bliver styret efter, både finansielt og strategisk, fører på begge områder til en total katastrofe selv på den relativt korte bane. Det bliver mere og mere åbenlyst dag for dag, og det er derfor spørgsmålet, om det kan få nok personer i ledende og ansvarlige positioner til at erkende den forestående katastrofe og i tide være med til at få kursen lagt om.

Det er lang tid siden, at det vestlige finanssystem i lighed med Titanic sejlede på et isbjerg. Der har været mange ulykkelige kollisioner gennem tiderne, men i 2007-2008 ramte man i hvert fald et kæmpe isbjerg, men i stedet for at gøre redningsbådene klar til at blive sat i søen og forberede sig på at redde, hvad reddes kan, så har man hugget redningsbådene op for at kunne fyre ekstra op i kedlerne. Når vandet fosser ind på underdækket, så kan det jo godt sænke tempoet, Titanic sejler med, men i stedet for at løse problemerne, så ville man bare have mere fart på skibet, koste hvad det vil.

Når så andre skibe har nærmet sig den synkende, vestlige skude og tilbudt deres hjælp, så har vesten i stedet klargjort store kanoner på dækket, der kan sænke de skibe, som f.eks. BRIKS-samarbejdet, der forsøger at tilbyde vesten en hjælpende hånd, men som svar får krig og vestlige forsøg på regimeskifte, der kan lede til en underkastelse ind for den vestlige overhøjhed.

Man accepterer intet alternativ til den politik, der bliver udstukket på Titanic. Som en fransk konge engang udtrykte det: "Après moi, le déluge". Hvis vi ikke har magten, kan det hele være ligegyldigt. Så kan verden, og menneskeheden, lige så godt gå under.

Natten mellem den 27. og 28. februar blev Boris Nemtsov myrdet i Moskva. De fleste kunne nok ikke nævne navnet, hvis ikke det var, fordi mordet på ham har været forsidestof i de vestlige medier i mange dage, hvor man kaldte ham lederen af den liberale opposition i Rusland og en trussel imod Putins regime. Hans betydning er nok blevet overdrevet en del, for en opbakning fra 40-50.000 mennesker ud af en befolkning på over 140 millioner er ikke specielt imponerende, og udgjorde da heller ikke, på trods af, hvad visse medier siger, nogen form for trussel imod Putin.

Meningsmålinger siger, at omkring 87 % af russerne støtter Putin som præsident, 2 % ved ikke, hvad de mener, og 11 % støtter ikke Putin, fordi de mener, at han er alt for blødsøden over for Vesten.

Det første, som alle, der ved, hvad der foregår i Rusland, konkluderede, var, at det i hvert fald ikke var Putin, der stod bag mordet. Ikke desto mindre udtalte USA's præsident i en officiel udtalelse i forbindelse med mordet på Boris Nemtsov, at "Putin er ansvarlig for at forværre borgerrettighedsklimaet i Rusland". I lighed med de fleste vestlige medier, så fremstillede Obama det, som om Putin var ansvarlig for mordet uden dog at sige det direkte, og uden på nogen måde at føre bevis for sin påstand eller forsøge at sandsynliggøre den. På samme måde, som man konstant giver indtryk af, at konflikten i Ukraine udelukkende skyldes en utidig indblanding fra Putins side.

Dette er en alvorlig sag, for det sker på baggrund af, at vi har haft en proces, hvor Tyskland og Frankrig i samarbejde med Rusland har forsøgt at deeskalere situationen i Ukraine og

forhindre, at kampene mellem de ukraineske styrker under kontrol fra Kiev og de pro-russiske rebeller i Østukraine, der ønsker øget selvstyre, eskaleres yderligere gennem vestlig militær hjælp fra USA til Kiev, og en fremtidig direkte konfrontation mellem USA og Rusland på ukrainsk jord.

Mens der har været våbenhvile og en fredsproces i gang i et samarbejde mellem Merkel, Hollande, Putin og Ukraines præsident Poroshenko, så har Storbritannien og USA gjort alt, hvad de kunne, for at underminere og smadre muligheden for fred og i stedet presset på for en eskalation af krigen. Deriblandt diskussionen om at sende våben fra USA til Ukraine.

Hver gang presset for en konfrontation med Rusland er ved at miste momentum, og folk i Europa spørger sig, hvorfor man skal have ødelæggende og selvdestruktive sanktioner imod Rusland, så sker der noget dramatisk, der lige kan bevise, at vi må stå fast og komme efter ham Putin. EU kunne ikke være blevet enige om sanktionerne imod Rusland, hvis det ikke var, fordi et Malaysisk passagerfly meget belejligt blev skudt ned over det østlige Ukraine. I de vestlige medier kunne man læse, at det selvfølgelig var rebellerne, der stod bag, og at det i virkeligheden var Putin og hans våben, der var ansvarlige. Anklagerne førte til, at man fik sanktionerne imod Rusland vedtaget, men efterfølgende forsvandt sagen, og der er stadig ikke blevet fremlagt nogen form for beviser for, hvem der stod bag nedskydningen. De mange indicer på, at det i virkeligheden var Ukraine, der skød flyet ned, er ikke noget, man har lyst til at beskæftige sig med.

På samme måde forsøger man nu at bruge Boris Nemtsovs blodige skjorte til at forsøge at destabilisere Rusland og komme efter Putin. En række efterretningseksperter er derfor kommet ud i offentligheden og har påpeget, at det ikke blot er en absurd tanke, at Putin skulle have stået bag mordet, men at likvideringen af Boris Nemtsov blev iscenesat og udført på en bestemt måde, der havde til formål at ramme Putin. Så kunne man veksle en upopulær og utroværdig russisk oppositionsleder,

der ingen trussel var imod Putin, til en blodig skjorte, man kan hænge om halsen på ham.

Den franske økonom og Ruslandsekspert Jacques Sapir kom på sin meget læste internetblog www.russeurope.hypotheses.org med en detaljeret analyse af sagen den 3. marts med titlen: "Hvem fabrikerede beviserne imod Vladimir Putin?". I analysen slår Sapir fast at drabet på Nemtsov var en decideret likvidering, hvor han blev skudt ned bagfra med minimum 8 skud. Men likvideringen forbrød sig imod en lang række ting, der normalt kendetegner en sådan likvidering. For det første er nedskydning bagfra en meget usikker metode, da man jo så ikke kan være helt sikker på ofrets identitet, med mindre Nemtsovs ukrainske veninde, der var ved hans side og slap uskadt fra begivenhederne, blev brugt til at bekræfte Nemtsovs identitet.

Sapir fortæller, at den klassiske likvidering foregår ved ofrets bopæl, når han kommer eller går, ikke på et meget offentligt sted midt i Kreml. Den anden oplagte mulighed var, da Nemtsov lidt tidligere havde forladt en restaurant. Der havde man et klart blik på Nemtsov og en gylden mulighed for et direkte og dræbende skud. Sapir konkluderer derfor, at morderen tog en meget stor risiko ved at skyde Nemtsov ned bagfra, hvor det kræver stor øvelse at påføre ofret et dræbende skud, men til gengæld opnåede en maksimal, propagandistisk effekt ved at begå mordet på gaden midt i Kreml. Når man så bringer billeder af gerningsstedet, så ser man Moskvas symboler på billederne, og man kan let hævde, at det må være Putin, der står bag.

Han pointerer også, at man skal bide mærke i, at Nemtsovs ukrainske veninde kunne forlade drabsstedet helt uskadt. Man kunne jo tænke sig, at hun også ville blive likvideret, så hun ikke kunne udpege potentielle gerningsmænd. Hun skyndte sig efter mordet at tage hjem til Ukraine, og det er uklart, hvilken rolle hun egentlig spiller i historien, og om der eventuelt er en ukrainsk involvering i hele sagen. Nemtsov var tidligere involveret i en række russiske regeringer i 90'ernes

katastrofale russiske politik og har siden 2004 været rådgiver til regeringerne, der blev bragt til magten i Ukraine ved den Orange Revolution. Der var mange, der havde et ondt øje på Nemtsov, inklusive ekstremistiske elementer, der direkte havde truet ham på livet.

Men at man så tydeligt forsøger at gøre Putin ansvarlig for mordet, og det faktum, at den amerikanske præsident personligt deltager i tilsmudsningen af Putin, er en alvorlig affære. Den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche sagde i en officiel udtalelse, at dette må være dråben, der får bageret til at flyde over. Man må få afsat Obama som præsident, inden tingene eskalerer yderligere og verden befinder sig i en altødelæggende atomkrig, for hele sagen afslører en tydelig intensjon fra Obamas side om, at han og USA under hans ledelse er ude efter Putin og Rusland, uanset prisen. Det tyder også på, at USA har tænkt sig at fortsætte med at være direkte involveret i Ukraine, sandsynligvis med leverancer af våben, for hele den nuværende krise i Ukraine begyndte jo som bekendt, da man i februar sidste år gennemførte et statskup imod den siddende folkevalgte præsident i Ukraine. Statskuppet var iscenesat af Victoria Nuland, USA's viceminister for europæiske anliggender, som den dag i dag er en afgørende faktor i at sikre fortsat krig i Østukraine, og at man kan bruge Ukraine som en rambuk imod Rusland, og alt tyder på, at Nuland opererer på direkte ordre fra Det Hvide Hus.

Mordet på Nemtsov er en del af et mønster. Den 19. januar blev statsanklager Alberto Nisman fundet død i sin lejlighed i Buenos Aires. Nisman havde uden held gennem lang tid forsøgt at skade den argentinske præsident Cristina Kirchner gennem at anklage hende for at have forhindret, at man kunne afsløre, at det måske var Iran, der stod bag et terrorangreb på et jødisk kulturcenter i Buenos Aires i 1994. Nisman havde i lighed med Nemtsov mistet sin nytteværdi i levende live, for han stod frem for at skulle fremlægge sine "beviser" for sine påstande, og der var ingen substans i dem. Gennem, at han i stedet begik

selvmord under suspekke omstændigheder, så kunne man bruge hans død til at køre en massiv kampagne imod Kirchner gennem at spekulere i, at hun stod bag mordet, og måske få startet er farvet revolution i Argentina, der kunne sikre det regimeskifte, som finansverdenen, Storbritannien og USA ønsker der. Det har i hvert fald ikke skortet på medieskriverier om sagen, og penge og støtte udefra til at fjerne præsident Kirchner.

Kirchner har udtalt, at hun selv stiller spørgsmålstegn ved, om Nisman begik selvmord, for han var for visse efterretningskredse mere værd død end levende. Nismans store dossier er efterfølgende blevet gennemset af en dommer, der hovedrystede måtte meddele, at der ingen substans er i det, bortset fra mudderkastning mod præsidenten.

Problemet med at lave nye, farvede revolutioner som dem, man så fremgangsrigt iscenesatte med vestlig støtte gennem et hav af NGO'ere i Ukraine, Georgien og andre steder, er, at de lande, man anvender dem imod, nu er blevet opmærksom på, hvordan det foregår.

Det gælder også Brasilien, hvor man har forsøgt at bruge undersøgelser af korrupsion i det statslige brasilianske olieselskab Petrobas til at igangsætte en kampagne for at få afsat præsident Dilma Rousseff, der netop blev genvalgt for et par måneder siden. Hun er netop blevet rensset for anklager om at have været involveret, men ikke desto mindre vil man fra vestlig side forsøge at bruge sagen til at skaffe sig af med hende, eller i det mindste svække hende.

I England er det ikke mere end to uger siden at Malcolm Rifkind, der tidligere var både britisk forsvars- og udenrigsminister, blev tvunget til at træde tilbage som formand for det britiske parlaments efterretnings- og sikkerhedsudvalg. Rifkind var i stigende grad bekymret over den vestlige konfrontationspolitik over for Rusland og var en af få røster, der efterlyste et skifte i politikken. I stedet

kom der et skifte i hans personlige situation, da han blev narret i en fælde af britiske journalister, der udgav sig for at være kinesiske forretningsfolk. De ville gerne betale Rifkind for, at han skulle hjælpe dem i kontakt med britiske ambassadører, og det ville Rifkind gerne. Belønningen var dog i stedet store forsideartikler med Rifkinds tilbagetræden som konsekvens.

Med i sådanne iscenesatte begivenheder, f.eks. mord og blodige skjorter, som man kan hænge om halsen på sine modstandere, forme offentlighedens billeder af, hvad der foregår, og efterfølgende bruge til at skabe et politisk skifte, bør også regnes de blodige begivenheder på Maidanpladsen i Kiev.

Viceformanden for det ukrainske parlament, Andriy Parubiy, der netop har været på en uges besøg til Washington for at propagandere for, at USA skal sende våben til Ukraine og lægge nye intriger sammen med Victoria Nuland, og alle steder blev modtaget som en værdig repræsentant for en tæt allieret til USA i kampen imod Rusland, var sidste år leder for en lignende begivenhed, der var afgørende for statskuppet i Ukraine.

I sin rolle som "Kommandanten", der ledte selvforsvarsstyrkerne på Maidan-pladsen, var han samtidig arkitekten bag den famøse massakre på pladsen, hvor såvel aktivister, der demonstrerede imod regeringen, som politifolk fra specialstyrkerne blev skudt. Senere undersøgelser viste, at kuglerne, man fandt i ofrene, var ens, og at de var blevet affyret fra højtbeliggende bygninger, der var under kontrol af Parubiys væbnede styrker. Der har tilmed været interviews af enkeltpersoner, der fortalte, at de havde fået ordre til at skyde fra bygninger. Det var med disse mange blodige skjorter, at man retfærdiggjorde det efterfølgende statskup i Ukraine, hvor man afsatte den folkevalgte præsident.

Hvem er denne Andriy Parubiy, der nu er vestens bedste ven? Han grundlagde i 1991 det Social-nationale Parti i Ukraine (der senere blev omdøbt til Svoboda). Navnet spiller direkte

på det tyske forbillede Nationalsocialismen, for blandt disse ukrainere, så var Hitler ikke en fjende, men derimod ukrainernes ven, der hjalp dem i kampen imod russerne. Deres store forbillede Stepan Bandera, og hans bevægelse OUN var energisk medkæmper for SS under krigen, organiserede frivillige til at kæmpe på den tyske side imod russerne og stod i spidsen for en række massakrer på jøder og polakker i Ukraine.

I tiden 1998-2004 var Parubiy leder af den paramilitære organisation Ukrainisk Patriot, som han så officielt droppede for at være en af lederne for den "fredelige" Orange Revolution i 2004. Han forsøgte på et tidspunkt at få EU til at ophøre med sin modstand imod en forherligelse af nazisten og morderen Bandera. Parubiy mente, at EU, i stedet for at betragte Bandera som nazist, i stedet skulle se ham som en stolt anti-kommunist og en anti-russisk, ukrainsk og europæisk frihedshelt.

Fra december 2013-februar 2014 var han så "Kommandanten", der organiserede de paramilitære enheder i selvforsvarsstyrkerne på Maidan-pladsen, og efter at have iscenesat myrderierne på pladsen, som man brugte til gennemførelsen af det efterfølgende statskup, blev han leder af Ukraines Nationale Sikkerhedsråd. Han har senere forladt den post, men spiller en nøglerolle i rekrutteringen og organiseringen af den nye Nationalgarde og andre grupperinger, hvor man samler frivillige til den militære kamp imod rebellerne i Østukraine og andetsteds.

Den ukrainske hær har ikke været særlig entusiastisk i kampen imod sine ukrainske brødre i Østukraine, så Parubiy har været en af arkitekterne til at samle frivillige fra hele verden, der ingen hæmninger har, når det drejer sig om at kæmpe imod befolkningen i Østukraine, fordi de blot ser russere, der skal fordrives eller slås ihjel. Nu er han som sagt også parlamentsmedlem og viceformand for det ukrainske parlament.

Parubiy fik den store tur i Washington af Victoria Nuland, hvor han på utallige møder skulle overbevise amerikanske folkevalgte om, at USA skal bistå Ukraine med alle midler, deriblandt amerikanske våben, i Ukraines kamp imod Rusland.

Men hvad så med Minsk-aftalen? Blev der ikke netop indgået en våbenhvile, der skridt for skridt skal få til en varig fred i Ukraine? Der var til at begynde med problemer med våbenhvilen, fordi det var uklart, hvilken status Debaltseve skulle have, men efter at rebellerne vandt det slag, så er våbenhvilen faldet på plads, og rebellerne har netop annonceret, at de nu har trukket alle deres tunge våben tilbage inden for den tidsfrist, der blev angivet i aftalen. Det ser ud til, at freds-aftalen virker. Hvorfor forbereder man så nu at eskalere krigen?

De, der udvirkede denne freds-aftale – Tyskland, Frankrig, Rusland og Ukraines præsident under tysk og fransk pres – gjorde det netop, fordi de så faren for, at USA ville begynde at levere våben direkte til Ukraine, og dermed risikere en direkte konfrontation mellem USA og Rusland i Ukraine, men de interessenter, der ikke deltog i forhandlingerne, ukrainske nationalistere, Storbritannien og USA, er fortsat opsat på, at krigen skal fortsætte, og at man skal bruge Ukraine som en rambuk imod Rusland. De ønsker at sabotere Minsk-aftalen og med amerikansk og vestlig hjælp at fordrive eller dræbe alle dissidenter i Østukraine og andre steder, for derefter at erobre Krim-halvøen tilbage fra Rusland.

Samtidig med at der er dette pres for at komme videre til næste fase i Ukraine-krigen, så er Israels statsminister Benjamin Netanyahu nu på besøg i Washington med samme krigsdagsorden.

Netanyahu holdt netop en meget kontroversiel tale til den samlede Kongres i Repræsentanternes Hus i USA, på trods af, at præsident Obama og hans rådgivere havde bedt ham om ikke at gøre det. Ved hjælp af formanden for Repræsentanternes Hus,

republikaneren John Boehner, kunne han alligevel holde talen, på trods af protesterne fra Udenrigsministeriet og Det Hvide Hus, og det havde to formål: For det første at sabotere og forhindre en aftale med Iran om Irans atomprogram, som ville betyde, at Iran kunne forlade skammekrogen og sanktionerne imod landet kunne ophæves, imod udenlandsk kontrol med, at den fredelige brug af kernekraft i landet ikke vil føre til bygningen af atomvåben.

Disse P5+1-forhandlinger har stået på i lang tid, og man er grundlæggende set enige, men der er en stor mobilisering blandt republikanske beslutningstagere imod det, og Netanyahu leverede så sit bidrag gennem en forudsigelig og propagandistisk tale, hvor han hævdede, at Iran om kort tid ville få atomvåben og forsøge at udrydde Israel med dem, hvis man lavede en aftale med dem. En vurdering, som åbent modsiges af både tidligere og nuværende ledende medlemmer af den israelske efterretningstjeneste. Briterne og Netanyahu ønsker ikke blot at forhindre en aftale, men at få verden samlet i kamp mod Iran, gerne gennem en direkte krig mellem sunni- og shia-muslimerne.

Officielt er Vesten i krig med ISIS og Islamisk Stat, men de, der gør den største indsats, er Iran og Syrien. Samtidig lader Vesten vore gode venner i Saudi-Arabien og Qatar finansiere ISIS, Islamisk Stat og ekstremistiske fundamentalister verden rundt, der ønsker at smadre civilisationen, hvad enten det er historiske monumenter i Afghanistan, Libyen eller Syrien, eller det er med terroranslag i Paris eller København. Der går samtidig rygter om, at der er lavet en underhåndsaftale mellem Saudi-Arabien og Israel om, at israelske fly kan få lov til at overflyve Saudi-Arabien, hvis de ønsker at bombe mål i Iran.

Netanyahus tale havde til formål at forhindre, at Iran kom ud af skammekrogen og muliggørelsen af en samarbejds- og fredsproces i Mellemøsten, hvor Iran ville være en vigtig del af et samarbejde om at bekæmpe ISIS og Islamisk Stat. Samtidig var talen en del af Netanyahus valgkamp frem imod det

israelske parlamentsvalg den 17. marts. Netanyahu forsøger at sælge historien om, at han er den store leder, der kan forsvare Israel mod truslen fra Iran, men det er uklart, om den israelske befolkning køber den fortælling. Der er delte meninger om, hvorvidt Netanyahus besøg har styrket eller svækket hans chancer for at generobre magten. Der er mange, der siger, at Netanyahu har risikeret forholdet til USA, landets vigtigste allierede, og at det viser, at manden må afsættes hurtigst muligt.

Det er uklart, hvad der vil komme ud af disse begivenheder, men det, der allerede er kommet ud af dem, er et øget spændingsniveau i Rusland og Kina, hvor man konkluderer, at faren for krig – og faren for en kommende atomkrig – er kraftigt stigende. Den 1. marts kom generalmajor Andrej Burbin, der er leder af den centrale del af De Strategiske Missilstyrker i Rusland, dvs. de folk, der skal sørge for, at de russiske atomvåben er klar til at bringe deres dødelige last verden rundt i tilfælde af et angreb på Rusland, med en meget klar udmelding, der fik stor dækning i de russiske medier. Både i militære tidsskrifter, regeringsorganer, men også de russiske medier, som Sputnik News og Russia Today, der har den største spredning både inden for og uden for Rusland.

Burbin fortalte, at Rusland er bekymret over den voksende vestlige trussel, f.eks. Prompt Global Strike (Umiddelbar Globalt Angreb), hvor fantaster i Vesten tror, at man kan lave et lammende angreb på Rusland, der ville forhindre Rusland i at være i stand til at slå tilbage. Derfor har Rusland reorganiseret sine atomstyrker, så man altid vil være i stand til at modstå et angreb og svare tilbage. Man har arbejdet på at forny og forbedre de russiske atomvåben, og i 2020 vil 98 % af de russiske missiler være helt nye. Burbin fremhævede, at Rusland er en troværdig atommagt, og at man altid vil være i stand til at udradere dem, der måtte angribe Rusland.

Hvad er så Prompt Global Strike? Det blev fremlagt i forbindelse med USA Posture Review i 2002, der markerede et

skifte i USA's strategiske tankegang. Siden har man arbejdet med muligheden for, at USA ville være i stand til at lamme sine modstandere med et konventionelt/taktisk atomvåbenangreb, der ville sætte fjenden ude af stand til at slå tilbage. Man vil altså sige farvel til MAD-doktrinen, doktrinen om Gensidig Garanteret Ødelæggelse, og går ud fra, at omfattende, men stadig begrænsede krige, mellem atommagterne kan finde sted. Dette vil muliggøre, at USA kan tvinge de andre atommagter til at underkaste sig amerikansk overhøjhed.

Man er som en del af denne proces begyndt at fjerne den klare adskillelse mellem konventionelle våben og atomvåben. Tidligere var der en forståelse af, at atomvåben var på en hylde for sig selv og ikke kunne komme i spil, med mindre man selv blev udsat for et angreb med atomvåben. Det har ændret sig. USA har moderniseret de taktiske atomvåben, man har i Vesteuropa og Tyrkiet, så de i realiteten er blevet forandret fra taktiske atomvåben, der skal bruges lokalt, til at blive mellemdistance-atomvåben, der f.eks. kunne affyres mod Rusland imod de russiske atomstyrker.

Samtidig har man udviklet en ny generation af atombomber, B61-12 atombomber, der er mere præcise og har længere rækkevidde. Det er nu meningen, at de atomvåben, man har i Belgien, Tyskland, Holland, Italien og Tyrkiet, skal erstattes med disse, noget, som visse eksperter allerede har kaldt et brud med Traktaten om ikke-spredning af atomvåben. Samtidig har USA set stort på ønsket fra de lande, deriblandt Tyskland, der ønsker, at atomvåbnene fjernes fra deres territorium.

På lignende vis har USA skiftet sin doktrin over for Kina til den såkaldte Air Sea Battle (Kamp i luften og til havs), hvor man forsøger at være i stand til at rette et lammende konventionelt angreb på Kinas styrker, så deres atomvåben aldrig kommer i spil. Det er også i lyset af dette, at man skal se den store modvilje imod den amerikanske opbygning af et ABM-system (anti-ballistisk-missilsystem) i Europa, og

USA's pres på Sydkorea for at få lov til at opsætte et ABM-system der.

Der er netop nu en ledende, politisk gruppering i Vesten, der tilsyneladende styrer Barack Obama, som mener, at de kan vinde den store krig. De mener, at MAD-doktrinen er fortid, og at man nu har så smarte våben, at man kan neutralisere det modangreb, der vil komme i tilfælde af et angreb på Rusland eller Kina. Derfor tror de, at man kan vinde en krig, og hvis man tror det, så er det jo næsten en forbrydelse ikke at forsøge.

En anden version af samme galskab er, at man tror, at man kan have en krig imod Rusland på det eurasiske kontinent, uden at Storbritannien eller USA vil blive direkte ramt. Så kan de europæiske og asiatiske lande ødelægge hinanden (som Rusland, Tyskland og Frankrig gjorde det i første verdenskrig), mens Storbritannien og USA kan have det godt og regere verden. En idé Lyndon LaRouche har advaret imod som en fantasi, der aldrig vil kunne lade sig gøre. Kommer krigen, så vil den sprede sig til alle dele af verden og gøre brug af alle typer våben. Det er en tankegang, der vil føre til atomkrig.

Grunden til, at krigstruslen er blevet så akut, skal findes i det igangværende sammenbrud af det vestlige finanssystem. Finanssystemet kan ikke overleve i sin nuværende form, og der er derfor en berettiget diskussion rundt omkring i verden, om det ikke ville være en god idé at erstatte det bankerotte system med noget, der er langt bedre.

Vi har Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika, der er gået sammen i BRIKS og direkte fremlagt et alternativ i form af BRIKS' Ny Udviklingsbank og etableringen af CRA, en fond til at imødegå spekulation imod landenes valutaer, og en lang række tiltag, der skal finansiere projekter, som kan sikre en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden og muligheden for udvikling og forbedrede levevilkår for alle lande og alle dele af befolkningen.

Kina er netop nu den største udenlandske investor i Sydamerika, og investerede flere penge i infrastrukturprojekter der, end resten af omverdenen tilsammen. De er i gang med det samme i Asien, og det er formålet med etableringen af AIIB, Den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank. I Afrika er Kina allerede i gang med mange projekter, men mange, mange flere er på tegnebrættet.

Der er stor interesse fra europæiske firmaer for at være med i denne udvikling og alle de forskellige projekter. Samtidig er der jo også et utal af infrastrukturprojekter i Europa, der bare venter på at blive sat i gang, men hvor der ikke har været den nødvendige finansiering. Det er derfor indlysende, at vi burde samarbejde med BRIKS.

Men på samme måde, som man har fravalgt at samarbejde med Rusland og Kina om at løse de strategiske udfordringer vi har, deeskalere krisen i Ukraine og finde en løsning, der kan holde på lang sigt, løse problemerne i Mellemøsten, så det ikke kan være en fortsat kilde til krig og destabiliseringer, så ser man ikke BRIKS som en mulig samarbejdspartner, men som en trussel imod den vestlige magtposition i verden, der skal smadres hurtigst muligt.

Det samme ser vi på den økonomiske front, hvor man betragter BRIKS som en trussel. USA forsøger at etablere frihandelsaftaler, hvor man vil holde Kina ude.

På lignende vis har man i EU insisteret på at holde fast i en økonomisk politik, som helt tydeligt ikke fungerer. Behandlingen af Grækenland er det tydeligste eksempel på det. Man har insisteret på, at Grækenland for at vedblive en del af eurosamarbejdet skulle fortsætte med at underkaste sig såkaldte reformer og nedskæringsprogrammer, der i stedet for at hjælpe Grækenland har ført til, at pensionerne, lønningerne og levestandarden er faldet dramatisk, mens arbejdsløsheden er eksploderet. Samtidig er den græske statsgæld vokset til nye

højder og er blevet langt mere ubetalelig.

Den græske befolkning har så valgt en ny regering bestående af Syriza og Uafhængige Grækere, som har fået mandat til at skifte politikken grundlæggende. Ikke flere underskrifter på utopiske aftaler og at lade som om, at det går fremad, mens det i virkeligheden bare bliver værre og værre. Der skal iværksættes programmer, der faktisk kan forandre tingene til det bedre. I stedet for nedskæringer skal der bruges penge på sociale programmer for den fattige del af befolkningen, og der skal investeres fra det offentliges side for at sætte gang i økonomien. Langt hen ad vejen skal man gøre det modsatte af det, man har gjort under ordre fra Bruxelles, bortset fra, at man kan øge skatteindtægterne ved at sætte stop for, at den rige del af befolkningen snyder for at betale deres del af skatterne.

EU har stået stejlt på, at den nye regering ikke har lov til at forandre politikken. Kun en forsættelse af den tidligere politik accepteres, selv om den helt klart ikke har fungeret. Der er så blevet indgået en midlertidig våbenhvile mellem Grækenland og EU, hvor Grækenland accepterer at fortsat modtage penge de næste 4 måneder, men ikke vil fortsætte nedskæringerne. Til gengæld lader Grækenland være med at erklære, at de ikke vil betale gælden tilbage, så man kan opretholde illusionen om, at gælden stadig har værdi. Men denne våbenhvile vil sandsynligvis ikke holde 4 måneder, og så er man tilbage til det opgør, der næsten kun kan ende med, at euroen sprænges.

Kostas Lavitsas, der er et nyvalgt medlem af Syriza, men også gennem mange år har været økonom ved Londonskolens Universitet for Orientalske og Afrikanske Studier, havde den 2. marts en artikel i den britiske avis *The Guardian*, hvor han skriver, at den nye græske regering har haft fire ugers diskussioner, hvor man intet har opnået ud over at købe lidt tid.

Lyt selv til resten af orienteringen efter de første 40:00

minutter

på

<http://schillerinstitut.dk/si/2015/03/politisk-orientering-den-5-marts-2015-video-og-audio-med-formand-tom-gillesberg/>

Helga Zepp-LaRouche in Copenhagen: public meeting January 31, 2015

N.B.: The above video ends 18 minutes into the discussion. The complete version of the discussion is found below.

The music can only be heard from the audio file.

Den russiske nyhedsbureau [TASS](#) interviewer [Zepp-LaRouche i København om at undgå krig og BRIKS-processen](#)

1. Introduction by Tom Gillesberg, chairman of The Schiller Institute in Denmark

2. Music:

Ach! zu kurz, double fugue by Mozart

Ave Verum by Mozart

The Hans Christian Andersen vocal quartet

Vender sig Lykken fra dig, (C. Hauch, Carl Nielsen)

Vittoria, mio core!

Feride Istogu Gillesberg, sopran

Michelle Rasmussen, piano

3. Helga Zepp-LaRouche, international president of The Schiller Institute

How has the election in Greece changed the world

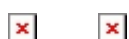
The international financial collapse

The danger of nuclear war

The New Silk Road Becomes The World Land Bridge

4. Discussion

Dias fra mødet:

Copenhagen diplomatic seminar

with Helga Zepp LaRouche: The New Silk Road Becomes the World Land Bridge

We discovered that Mr. Van Niekerk's speech was cut off before its completion in the first video. The full version is in the second video.

See below for the texts of the speeches by a diplomat from the Embassy of China, and Mr. Van Niekerk from the Embassy of South Africa, and the slides Mrs. LaRouche used in her presentation.